

Цуценя уникає лиха. Історії порятунку

Четверта книга серії «Історії порятунку»

До ветеринарної лікарні «Ковчег» потрапляє травмоване цуценя, якому конче необхідна коштовна операція. Перед Семом та Амелією, які дуже люблять тварин і зголосилися допомагати в лікарні, стоїть непросте завдання: відшукати власника собачки та зібрати кошти на лікування. Аби врятувати цуценя, друзям доведеться виявити неабияку кмітливість. Адже в цій справі важлива кожна хвилина!

Чому варто читати:

Добрі та захоплюючі історії з серії «Історії порятунку» навчають дітей ставитися до тварин зі співчуттям, повагою та любов'ю. У Великобританії в цій серії видано вже понад 2 мільйони примірників книг.

Люсі Деніелс

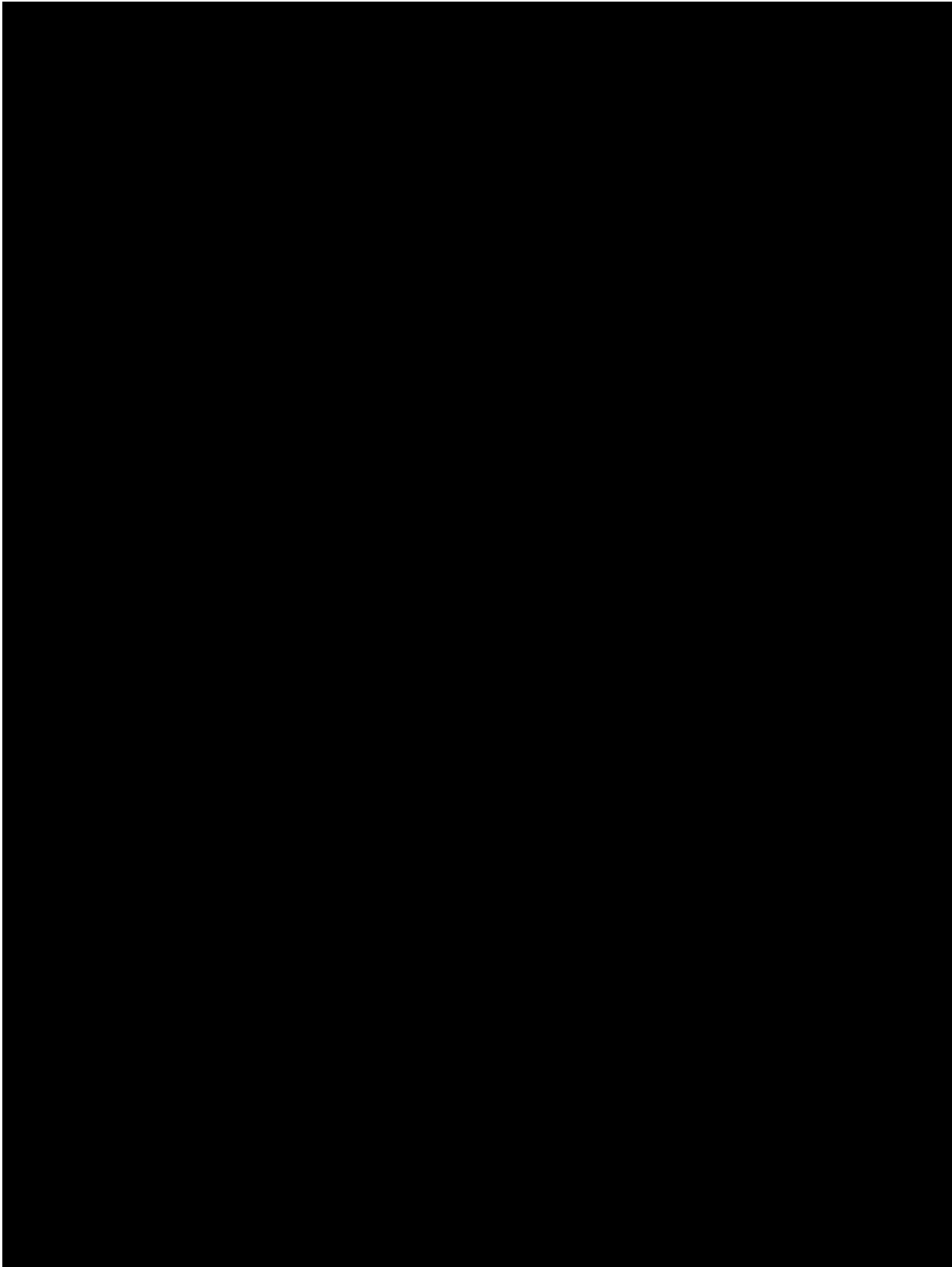
ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Щуценя уникає лиха

**ІСТОРІЇ
ПОРЯТУНКУ**

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Цуценя уникає лиха

 АССА
ВИДАВНИЦТВО
2 0 2 0

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Люсі Деніелс
Цуценя уникає лиха
Серія «Історії порятунку»

Перевод з англ. *Ірини Гули*

© Working Partners Ltd, текст, 2019

© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., художнє оформлення, 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-78-7

Анотація

До ветеринарної лікарні «Ковчег» потрапляє травмоване цуценя, якому конче необхідна дорога операція. Перед Семом та Амелією, які дуже люблять тварин і зголосилися допомагати в лікарні, стоїть непроста задача — відшукати власника собачки та зібрати кошти на її лікування. Аби врятувати цуценя, друзям доведеться виявити неабияку кмітливість. Адже важлива кожна хвилина!

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

— Сидіти, Маку! — дав команду Сем Бакстер. Маленький тер'єрчик присів, і хоча його кудлатий зад так і не торкнувся підлоги, Амелія Гейвуд вдоволено усміхнулася.

— Чудова робота, Семе! Ти добре його тренуєш, — захоплено сказала вона своєму найкращому другові. Амелія не могла повірити, наскільки змінився Мак усього за декілька тижнів. Коли вона вперше зустріла Сема, його цуценя справді здавалося неслухняним.

— Не можу повірити, що це те саме цуценя, яке намагалося згризти моє взуття! — додала Джулія Камінські, адміністратор ветеринарної лікарні «Ковчег». Діти стояли в приймальні біля столу Джулії. Вона нахилилася, взяла в Сема повідець Мака та накинула його на настінний гачок.

— Маку буде добре зі мною. Чи не так, дорогенький? — жартома звернулася Джулія до цуценяти.

Амелія та Сем погладили кудлату білу шерсть Мака та попестили його за вушками, які стирчали догори. А тоді пішли до готелю «Ковчегу», де тваринок залишали на ніч. Друзі минули бокс з парою

кроликів та ще один із плямистим далматинцем з перев'язаним хвостом.

Амелія відчувала неабияке піднесення. Усього кілька тижнів тому, після розлучення її батьків, Амелія переїхала з мамою до Велфорда, а «Ковчег» уже став її найулюбленішим місцем.

Містер та місіс Гоуп, ветеринари та власники «Ковчегу», стояли поруч з одним із боксів. У ньому лежала красива черепахова мама-кицька Карамель з чотирма кошенятами. Саме Амелія та Сем урятували їх, і сьогодні для всіх був особливий день.

— Привіт, — усміхнувся містер Гоуп, примруживши очі.

— Ви вчасно, адже саме сьогодні кошенята вирушать до своїх нових домівок, і ви зможете з ними попрощатися, — сказала місіс Гоуп. Доки вона розставляла на столі три котячі кошики та три пакунки з кормом,

її руде волосся спало на одне плече. Вона додала ще листівки з інформацією про догляд за кошенятами.

Амелія глянула на настінний годинник. Майже дев'ята! Саме о цій годині мали прийти нові господарі. Дівчинка за них раділа, але все ж вона сумуватиме за кошенятами, коли їх заберуть!

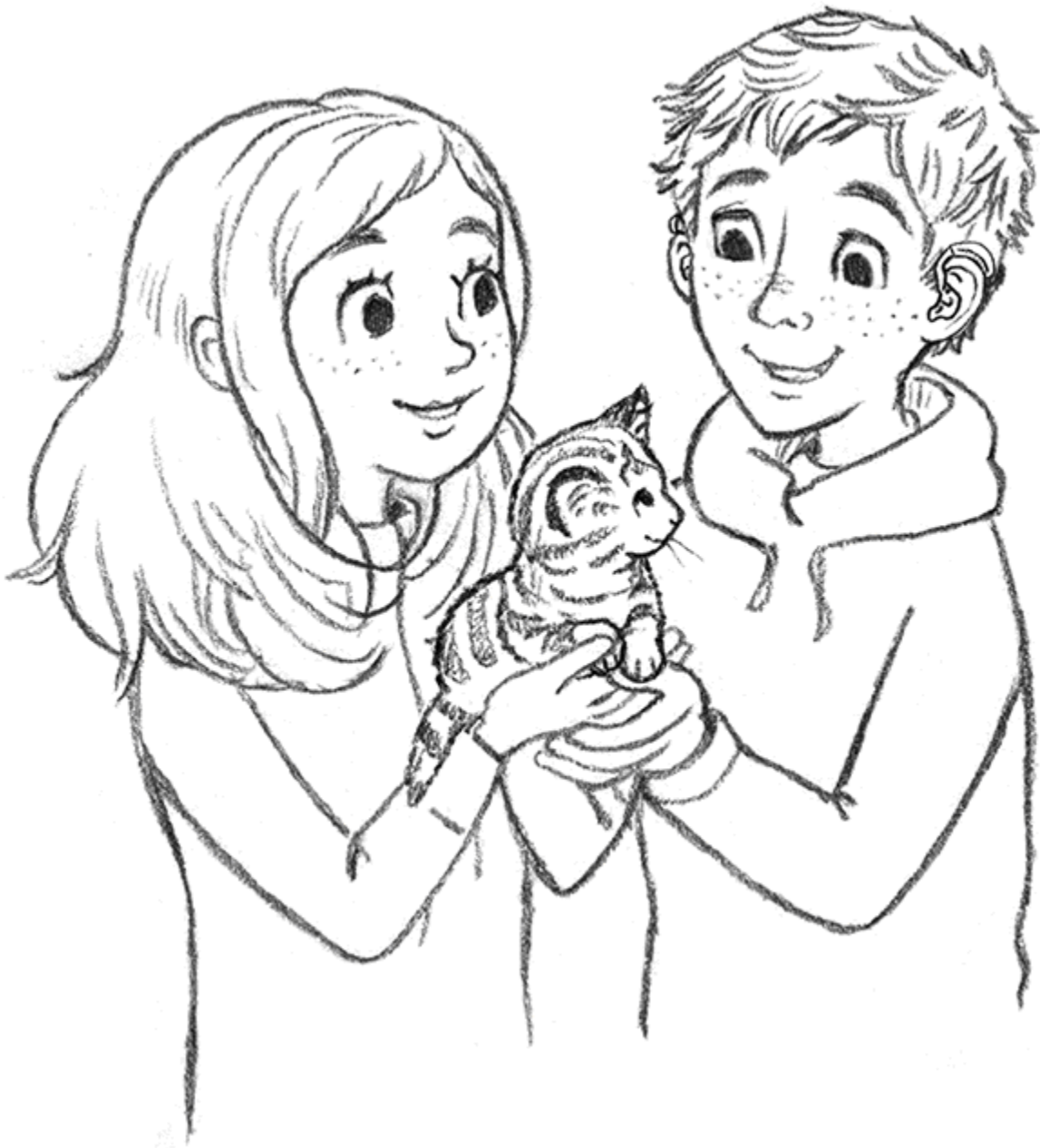
Амелія підійшла до боксу Карамелі та взяла руденького котика. Коли вона із Семом знайшла кошенят, ті були такими крихітними, що вміщувалися на долоні. Але тепер вони вирости і стали вдвічі більшими. Руденький замуркотів та почав грайливо перебирати лапками, показуючи рожеві подушечки.

З приймальні почулися голоси. Джулія промовила: «Проходьте, вони на вас чекають» — і до просторої кімнати ввійшов друг Амелії та Сема — Джош.

— Вітаю! — посміхаючись, привітався хлопець.

Амелія поцілувала голівку кошеняти.

— Це твій! — сказала дівчинка і простягла Джошу котика.

— Привіт, Промінчику! — промовив хлопець, узявши кошеня в Амелії.

Руденьке хутро Промінчика було майже такого самого відтінку, як і Джошове волосся.

Наступною зайшла літня пані, шия якої була обмотана довгим фіолетовим шарфом.

— Вітаємо, місіс Кренборн, — хором сказали Амелія та Сем.

Слідом за нею з'явився містер Стівенс у куртці, геть усій вкритій плямами. Друзі привіталися і з ним.

У першу зустріч місіс Кренборн здалася їм сварливою тіткою, і тільки згодом вони зрозуміли, як сильно вона любить тварин. Сем обережно взяв черепахову кицьку та, переконавшись, що не помилився, передав її місіс Кренборн.

— Ну, здрастуй, Міс Іскринка, — привіталася жінка, притуляючи кошеня до щоки. Міс Іскринка замуркотіла та торкнулася своїм вологим носиком носа місіс Кренборн.

— Як зворушливо! — промовив містер Стівенс.

— Час і тобі, Краплинко, іти до нового дому, — Амелія підняла іншу черепахову кицьку, з білою краплинкою на хвості, та поклала її

в третій кошик. Сем узяв маму-кицю.

Спочатку Карамель не хотіла залазити в кошик до Краплинки та виривалася з рук Сема. Але щойно Амелія поклала до кошика різну котячу смакоту, як Карамель одразу туди застрибнула.

Містер Гоуп притримав відчинені двері, поки Джош, місіс Кренборн та містер Стівенс виходили зі своїми новими улюбленцями та з пакетиками котячого корму.

— Дякую! — радісно вигукнув містер Стівенс.

— Я вам повідомлю, як призвичаюється Міс Іскринка, — широко посміхаючись, пообіцяла місіс Кренборн.

— Приходьте найближчим часом у гості до Промінчика! — додав Джош.

Амелія відчула, як тепло розходитьсь по її тілу, неначе сонячне світло. «Як же це чудово, що вони всі тепер мають нові домівки та люблячих господарів», — подумала вона.

Але з боксу пролунало сумне «мяу». Залишилася ще одна черепахова кицька, яку Амелія потай назвала Зірочкою за п'ятикутну плямку над очима.

— Бідолашне кошени, — промовив Сем, розважаючи її коротенькою мотузочкою.

— Чи не знайшовся хтось, хто хотів би її забрати? — запитала Амелія.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ